

Bežični prenos električne energije

Seminarski rad u okviru kursa
Tehničko i naučno pisanje
Matematički fakultet

Dobrivoje Vujovic
mi22051@alas.matf.bg.ac.rs

Mila Gligoric
mi22082@alas.matf.bg.ac.rs

Milan Petrovic
adresa

Boris Peric
adresa

15. Novembar. 2022.

Sadržaj

1	Primene	2
2	Održivost	2
3	Svetski bežicni sistem	3
3.1	Istorija	3
3.2	Princip Rada	4
4	Načini prenosa energije	5
4.1	Prenos energije na male udaljenosti	5

1 Primene

Bežični prenos električne energije, ako pravilno implementiran, ima mogućnost da unapredi veliki broj industrija. Najveća potražnja je trenutno u sektoru potrošačke elektronike, gde jedna od prvih inovacija koje možemo da očekujemo jeste stanica za punjenje na distanci od 1-5 metara. [3] Ideja je da u svakom domaćinstvu postoji par predajnika za punjenje (u zavisnosti od veličine prostora) koji bi punili svu kompatibilnu elektroniku i time potpuno uklonili potrebu za standardnim žičanim punjačima. Ovo rešenje je i dalje nemoguće, delom zbog nedovoljnog razvika tehnologije, ali i zbog skepticizma prosečnog potrošača o sigurnosti rešenja tog tipa.

Kako je magnetna rezonanca u oblasti bežičnog prenosa energije proteklih decenija zadobila na popularnosti, isti principi magnetne teorije koji se koriste za tehnološki napredak elektronike mogu se primeniti i na medicinski sektor. [7] BPE sistemi (eng. WPT systems) su na putu da preobrazu proizvodnju medicinskih uređaja namenjenih za upotrebu unutar tela, specifično onih koji koriste baterije i električna kola. Pejsmejkeri (eng. pacemaker) su uređaji koji regulišu rad srca, a od kojih na globalnom nivou zavise životi oko 5 miliona ljudi. Vek trajanja baterije pejsmejкера (od 5-7 godina) [6] pacijenta može dovesti u ozbiljan zdravstveni rizik, zbog čega naučnici rade na kreiranju uređaja koji se pune eksterno.

Bežični prenos energije je na putu da unapredi i automobilsku industriju. Kako se svake godine proizvodi sve više električnih vozila, traže se i inovativni načini za njihovo punjenje. Trenutno se radi na stanicama gde automobili mogu parkirani da se pune bežično. U planu za budućnost je izrada tehnologije pomoću koje će automobili moći da se napune čak i dok su u pokretu, a punjači će biti raspoređeni po putevima tako da će vozila moći da rade bez stajanja. Kao rezultat ove promene, mnogo više ljudi bi biralo električna vozila.

Još neke sfere u kojima koje će se bežični prenos energije koristiti:

- gradjevina: uklanjanje žica iz domova
- odbrambeni sektor: smanjenje težine baterija na bojnopolju
- biomedicina: izrada protetskih uređaja
- solarne ploče itd.

2 Održivost

Standardne primene bežičnog prenosa energije nemaju dokazan štetan uticaj na životnu sredinu. U velikoj razmeri predviđa se da će BPE proizvoditi samo 20g ugljen-dioksida, jednog od glavnih uzroka globalnog zagrevanja, po kilovat-satu. [3] Obračun za nuklearnu energiju je otprilike isti, dok ga nafta emitira čak i 40x više. „Leed“ sertifikovani profesionalci smatraju da je tehnologija bezicnog prenosa energije sastavni deo pokreta održivosti i 'zelene' gradnje [8], posebno kako maloprodajna cena elektriciteta nastavlja da raste. Bežična energija pruža

mogucnost smanjenja potrebe za novim ožičenjem kuća i preduzeća, kao i eliminisanja potencijalno rastuće potražnje za baterijama u budućnosti (posledica povećanja energetske potrebe IoT i 5G mreže).

3 Svetski bežicni sistem

Svetski bežicni sistem je bio projekat koji je dizajnirao Nikola Tesla na osnovu svojih teorija o korišćenju Zemlje i njene atmosfere kao električnih provodnika. Bitnost ovog projekta ogleda se u činjenici da je njime Tesla pokazao da je moguće prenositi energiju na daljinu, bez korišćenja drugih provodnika, osim vazduha. On je tvrdio da će ovaj sistem omogućiti “Prenos električne energije bez žica” na globalnom nivou, kao i bežicnu komunikaciju i emitovanje radio signala. Projekat je napusten 1906. godine zbog nedostatka sredstava i nikada posle toga nije završen.

Slika 1: Teslin Toranj

3.1 Istorija

Kada se Tesla vratio iz Kolorado Springsa u Njujork, napisao je senzacionalan članak za Century Magazine[9]. U ovoj detaljnoj, futurističkoj viziji on je opisao sredstvo za prikupljanje sunčeve energije pomoću antene. On je sugerisao da bi bilo moguće kontrolisati vremenske prilike električnom energijom. Predvideo je mašine koje će rat učiniti nemogućim. I predložio je globalni sistem bežične komunikacije. Većini ljudi ideje su bile gotovo nerazumljive, ali Tesla je bio čovek koji se nije mogao potceniti.

Ovaj članak privukao je pažnju jednog od najmoćnijih ljudi toga vremena, J.P Morgan-a. Budući da su se lično poznavali, Tesla je Morganu izložio svoju ideju, koja se tada graničila sa naučnom fantastikom. “Kada se bežična mreža u potpunosti primeni, Zemlja će se pretvoriti u ogroman mozak, sposoban da reaguje u svakom svome delu”[5], tvrdio je Tesla.

Morgan je Tesli ponudio 150 000 dolara, da napravi prenosni toranj i elektronu. Iako je Tesli trebalo mnogo više novca za projekat, prihvatio je ponudu i

odmah krenuo sa radovima.

Kao mesto za svoj projekat Tesla je izabrao zemljište Vardenklif (engl. Wardencliff) na liticama Long Island-a. Projekat je bio u izgradnji sve do 1901. godine, a konstrukcija je uključivala toranj koji se uzdizao 57m u visinu i koji je na svom vrhu nosio čeličnu kuglu tešku 55 tona. Ispod tornja, 35 metara duboko, nalazilo se udubljenje, nalik na bunar, a par metara dublje nalazilo je se šesnaest gvozdениh cevi učvršćenih u zemlju.

Kako je izgradnja tornja odmicala, postalo je jasno da početna investicija neće biti dovoljna, ali Morgan nije reagovao. Zatim je krajem 1901. objavljena vest da je Markoni (ital. Guglielmo Marconi) signalizirao slovo "S" preko Atlantika od Kornvola u Engleskoj do Njufaundlenda, što je dalje poljuljalo Markonija u odluci da nastavi da finansira Teslin projekat.

Tesla je molio Morgana za dodatnu finansijsku podršku, ali je investitor odlučno odbio; berza je doživela krah, a cene materijala su se udvostručile. Visoke cene u kombinaciji sa neuspehim pokušajem pronalaska investitora, na kraju su dovele do propasti projekta.

3.2 Princip Rada

Teslina ideja za Vardenklifski toranj rodila se početkom 1890-ih godina. Glavni cilj njegovog istraživanja bio je da razvije novi sistem bežičnog prenosa energije. Odbacio je ideju o korišćenju novootkrivenih Hercovih radio talasa, koje je 1888. otkrio nemački fizičar Hajnrih Rudolf Herc. Tesla je sumnjao u njihovo postojanje, pošto mu je osnovna fizika, kao i većini drugih naučnika iz tog perioda, govorila da će talasi putovati pravolinijski, što znači da će putovati pravo u svemir, postajući izgubljeni.[4]

Tokom prethodnih eksperimenata izvedenih u Kolorado Springsu 1899. godine, Tesla je razvio sopstvene ideje o tome kako će funkcionisati svetski bežični sistem. Iz ovih eksperimenata izneo je teoriju da bi ako bi pustio električnu struju u Zemlju na određenoj frekvenciji, mogao da iskoristi ono za šta je verovao da je Zemljin sopstveni električni potencijal, i da izazove da struja rezonuje na frekvenciji koja bi se pojačavala po principu stojecih talasa[1]. Energiji ovih talasa moglo bi se pristupiti bilo gde na Zemlji za pokretanje raznih uređaja. Ovakav sistem zasnivao je se više na idejama o električnoj provodljivosti iz 19. veka umesto o modernijim teorijama o elektromagnetnim talasima.

Februara 1901. u Collier-ovom članku pod nazivom "Razgovor sa planetama" Tesla je opisao svoj bežični sistem na sledeći način: "Koristi Zemlju kao medijum za sprovođenje struje, oslobađajući se žica i svih drugih veštačkih provodnika ...mašina koja, da objasnim svoj rad jednostavnim jezikom, u svom delovanju podseća na pumpu, crpeći struju iz Zemlje i vraćajući je nazad u ogromnoj brzini, stvarajući tako talasanje ili potrerse koji bi, šireći se Zemljom kao kroz žicu, mogli biti otkriveni na velikoj udaljenosti pažljivo podešenim prijemnim krugovima. Na ovaj način mogao sam da prenesem na daljinu, ne samo slabe signale, već i značajne količine energije, a kasnija otkrića koje sam imao, uverila su me da ću na kraju uspeti da prenosim energiju bežično u industrijske svrhe, uz niske cene i na bilo kojoj udaljenosti.

Iako je Tesla demonstrirao bežični prenos energije osvetljavajući sijalice postavljene ispred zgrade u kojoj je postavio svoj eksperimentalni kalem,[9] nije naučno dokazao svoje teorije. Verovao je da je postigao rezonaciju Zemlje koja bi, prema njegovoj teoriji, delovala na bilo kojoj udaljenosti.[2]

4 Načini prenosa energije

Za prenos električne energije koriste se tehnologije za prenos na blizinu i na velike razdaljine odnosno near-field (neradijativna) i far-field (radijativna) tehnologija.

4.1 Prenos energije na male udaljenosti

Near-field se zasniva na principu da se u polju dometa električni i magnetni talasi razdvajaju. Ovaj princip se zasniva na elektromagnetnoj indukciji između žica i namotaja pomoću koje se energija prenosi putem magnetnog polja odnosno elektrostaticke indukcije između dve metalne elektrode kod elektricnog polja. Kod ovakog prenosa odašiljac i prijemnik se mogu povezati indukcijom i rezonantnom indukcijom. Kod obične indukcije udaljenost je svega par centimetara dok je kod rezonantne indukcije prenos moguć i na nekoliko metara. Jedna od glavnih odlika ovog pristupa je izuzetno velika efikasnost.

Induktivno povezivanje zahteva svega nekoliko W struje pa je zbog svog malog dometa potrebna i mala frekvencija talasa od svega nekoliko kHz i što je čini najefikasnijom metodom za prenos energije, njena primena je u glavnom punjenje i napajanje malih uređaja u domaćinstvu.

Rezonantno induktivno povezivanje koristi više energije od induktivnog s toga mu je i domet veći i pa je i frekvencija u opsegu od nekoliko MHz, efikasnost ovog prenosa je malo manja od običnog induktivnog povezivanja ali je i dalje visoka.

4.2 Prenos energije na velike udaljenosti

Far-field tehnologije služe za prenos na mnogo veće udaljenosti i za takav prenos energije se koriste mikro talasi odnosno laseri.

Mikrotalasi koriste par hiljada puta više energije od indukcije odnosno do par desetina kW, njih domet zajedno sa laserima prelazi desetine kilometara i opseg frekvencija ovih talasa se kreće od 300MHz do 300GHz. Sistem se sastoji od generatora talasa koji naizmjeničnu struju pretvara u jednosmernu a nakon toga jednosmernu struju u elektromagnetne talase. Pomoću antene za prijem, koja se drugačije nazivaju i rectenna, elektromagnetni talasi se pretvaraju u jednosmernu struju. Ideja iza ovog principa je ta da se u orbitu lansiraju svemirske stanice koje bi pomoću solarnih panela proizvodile struju i emitovale je nazad na Zemlju.

Problem kod ovog načina slanja energije je što je aparatura neophodna za njen rad ogromna i antena za slanje zauzima 1km u prečniku dok antena za prijem zauzima preko 10km prečnika. Sa druge strane plantaza solarnih panela ovih dimenzija može da proizvede 10 hiljada MW električne energije u poredjenju sa 750 MW koje bi antena mogla da primi.

Takođe jedna od mana ovog pristupa je lomljenje talasa u susretu sa preprekama što rezultuje gubitku efikasnosti.

Laseri su gussto zbijeni svetlosni talasi koji za razliku od elektromagnetnih mogu da budu vidljivi. Princip rada lasera je da se velike količine struje pretvore u laserski zrak i direktno upere u prijemnik koji će laser pomoću fotonaponskih celija pretvoriti u jednosmernu struju.

Prednost lasera je ta što su talasi monohromatski i jednakih talasnih dužina što omogućava optimizaciju u nalazenju idealnog talasa koji ima najbolju stopu prevodjenja svetlosti u električnu energiju. Takođe aparatura je znatno manja i kompaktnija i laserski zraci ne ometaju radio komunikacije za razliku od elektromagnetnih.

Sa druge strane mane ovog pristupa su te što su laseri štetni po ljude i zahtevaju velike sigurnosne protokole za ispravan rad, u poređenju sa prijemnicima koji su znatno manji nego kod mikrotalasa, hladnjaci za fotocelije su ogromni zbog količine energije koja se nalazi u laseru i trenutno maloj efikasnosti pretvaranja svetlosti u fotonaponskim celijama. Atmosferski uslovi kao magla i kisa u potpunosti mogu blokirati lasere što ih čini beskorisnim u lošim vremenskim uslovima jer za funkcionisanje potrebno je laser uperiti direktno u prijemnik što je još jedan problem ako između odašiljaca i prijemnika ne postoji direktna linija već se između nalaze prepreke. Ovo se može izbaci korišćenjem optičkih kablova čije efikasnost takođe nije optimalna za funkcionisanje.

Literatura

- [1] Standing wave. <https://www.britannica.com/science/standing-wave-physics>. Pogledano: 14.13.2022.
- [2] W. Bernard Carlson. Tesla: Inventor of the electrical age. *Princeton University Press*, 2013.
- [3] Emmanuel Chukwujiokwe. Wireless power transfer : The future. *International Journal of Scientific and Engineering Research*, 2015.
- [4] A. David Wunsch. Nikola tesla's true wireless: A paradigm missed [scanning our past]. *Proceedings of the IEEE*, 106:1115–1123, 2018.
- [5] John B. Kennedy. *Collier magazine*, 1926.
- [6] Mengyang Li. Study on wireless power transfer technology toward the application for cardiac pacemaker. https://siyss20.ungaforskare.se/Mengyang.li_report.pdf.
- [7] Castellanos University of York Moore, Julian. Applications of wireless power transfer in medicine : State-of-the-art reviews. *Journal of biomedical optics*, 2019.
- [8] Doug Stovall. How real wireless power will enable a more sustainable future. <https://blog.ossia.com/how-real-wireless-power-will-enable-a-more-sustainable-future>.
- [9] Nikola Tesla. The problem of increasing human energy. *Century magazine*, 1900.